

Ἡ οἰκοδομικὴ ἀνατρέπει τὰ πεζοδρόμια. Εἰς πολλὰ ἐξ-
 ὧς οἱ κύριοι κτίσται διοργανίζουσι ἀληθῆ ἀποκλεισμὸν τῶν
 δρόμων. Ἡ πτωχὴ ὁδὸς Σταδίου φαίνεται ἥτις εἶναι κατη-
 ραμένη ἀπὸ κἀνένα ἄγιον. Μόλις ἀπηλλάγη τοῦ [καλλιτέ-
 χου Παναγιωταροῦ, ὅστις εἶχε μισθώσει τὰ πεζοδρόμια τῆς
 διὰ καμμιὰ πενταετία καὶ ἰδοὺ ἔπεσε σ' τὰ χέρια τοῦ κ.
 Παπαρηγοπούλου, ὅστις τὴν μετέβαλεν εἰς ἀσβεσταρεῖο.]
 Παρακαλοῦμεν τὸ ὑπογέγειον τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύν-
 σεως νὰ ἀγρειέψῃ ὀλίγον.

Βίδομεν στρατιώτας τοῦ πυροβολικοῦ **ἐπαιτούντας** !

Συνιστῶμεν ὡς κομψοτάτην τὴν ἐκ Μασσαλίας περιγρα-
 φὴν τῆς Ἑξώσεως τῶν Μοναχῶν ὑπὸ τοῦ **Σόκιν** μας.

Ὁ Ἀγαθόπουλος διορισθεὶς γραμματεὺς Προξενείου καὶ
 ἐρωτώμενος :

— Αἶ ! φίλε μου σὲ πιάνει ἡ θάλασσα ; θὰ ἔχῃς τρικυ-
 μίαν . . .

— Τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, ἀλλὰ θὰ ἔχω μαζὶ μου τὸν προ-
 ξενικὸ ὁδηγό !

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

Ἡ κυρία Ἀμυ Γιούλ εἶναι γυνή, συγγραφεὺς καὶ ἀγ-
 γλίσ.

Ὁ κ. Δεληγιάννης, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν, εἶναι ἀνὴρ
 βουλευτὴς καὶ δημοσιογράφος.

Μεταξὺ τῆς κ. Γιούλ καὶ τοῦ κ. Δεληγιάννη ἐκπύχθη

πόλεμος, ἐνῷ συνήθως μεταξὺ μιᾶς γυναίκος καὶ ἐνὸς ἀν-
 δρός κηρύσσεται φιλία ὡς φαίνεται ἢ ἡ μία δὲν εἶναι πολὺ
 γυναῖκα ἢ ὁ ἄλλος εἶναι ὀλίγον ἄνδρας.

Ἡ κ. Γιούλ ἔγραψε βιβλίον περὶ Κρήτης· ἐκεῖ ἐπῆνεσε
 τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπη· κατέκρινε τὴν πολιτικὴν
 τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Ὁ κ. Δεληγιάννης μὴ δυνάμενος νὰ γράψῃ βιβλίον, ἔγρα-
 ψεν ἄρθρον ἐν τῇ *Πρωτᾷ*· παρέστησε τὴν κ. Γιούλ φιλότουρ-
 κον, καὶ τὸν κ. Τρικούπην Γιουλόφιλον.

Ἔως ἔδω τελειώνει ὁ πρῶτος πόλεμος μεταξὺ τοῦ ἀν-
 δρός καὶ τῆς γυναίκος· διότι ἡ Γιούλ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγ-
 γλίαν· ὁ Δεληγιάννης ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι.

Ἀλλὰ προχθές ἡ *Ὠρα* ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδον τοῦ θη-
 ρίου.

Ὁ κ. Δεληγιάννης, τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς *Ὠρας*,
 ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

«Τελείωσε ! εἶπεν, ἡ γυναῖκα αὕτη εἶναι κατάσκοπος τῶν
 Τούρκων.

Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἢ
 τουλάχιστον νὰ τὴν κατασκοπεύουν. Ἀλλὰ πῶς ; Ὡς Δε-
 ληγιάννης ; Μετὰ τὴν ἐν Βερολίῳ Συνδιάσκεψιν εἶμαι γνω-
 στὸς εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια. Θὰ μὲ γνωρίσῃ. Ἄς γίνω
 Μαλτέζος, νὰ σηκώσω τὰ ρούχά της, ἵσως πέσῃ σ' τὰ χέρια
 μου κἀνένα πακετάκι περιέχον πειστήρια τῆς κατασκόπου.»

Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐκδύεται τὸν πολιτευόμενον, ἐνδύεται
 τὸν Μαλτέζον καὶ καταβαίνει εἰς Πειραιᾶ· ἡ Γιούλ ἦτο ἤδη
 πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας. Ἀποτυχία !

Ἄλλος μετεμφισμός. Νὰ γίνῃ ἀμαζᾶς. Γίνεται καὶ
 στρατοπεδεύει ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας. Ἡ
 κ. Γιούλ ὁσάκις ἐξέρχεται τὸν παρατηρεῖ καλὰ καλὰ· αὐτὸς
 προσποιούμενος τὸν ἀμαξηλάτην, τῆς λέγει :

— Μίς, μίς, γκοῦτ ἀμάξι, γιοῦ τέλετε τοῦ πάμε ἐν δι
 ἀκροπόλ ;

Ἡ κ. Γιούλ ξεκαρδίζεται καὶ πεζῇ πάντοτε πηγαίνει εἰς
 τοῦ κ. Τρικούπη.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 23

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ἀλλὰ μόλις ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ εἶδεν εἰς
 τὴν θύραν ἀνθρώπον τινα, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία ἴσως ἄλ-
 λοτε ποτε δὲν ἤθελε τῷ διεγείρει κἀν τὴν περιέργειαν, ἀλλ'
 ἤδη μετὰ τὰ γενόμενα τῷ ἐνέπνευε φόβον. Μόλις ἡ ἀμαζα
 ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐπλησίασε καὶ κρα-
 τῶν τὴν θύραν τῆς ἀμάξης·

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνωμαι πρὸς τὸν κ. Δωρ-
 ναί ; — ἤρώτησε — σὰς παρακαλῶ νὰ με ἀκολουθήσετε.

Καὶ τῷ ἐπέδειξε ἔγγραφον φέρον τὴν ἐπίσημον σφραγίδα
 τῆς Εἰσαγγελίας. Εἰσελθὼν δὲ ἐντὸς τῆς ἀμάξης διέταξε
 τὸν ἀμαξηλάτην νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἵππους του.

Ἡ χήρα Δωρναί ἥτις ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδε τὴν ἀμα-
 ξαν νὰ ἀναχωρῇ πάλιν μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου
 δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς.

— Τὸ παιδί μου ! Τὸ παιδί μου μού τὸ ἐπῆραν καὶ δὲν θὰ
 τὸ ἴδω ! ἀνεφώνησε καὶ ἔπεσε λιποθύμος. Αἱ ὑπνέτριαι ἡ-
 κούσαν τὸν κρότον καὶ ἔτρεξαν ἐπάνω· καὶ μόλις μετὰ μίαν
 ὥραν ἠδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὅλην δὲ ἐ-
 κείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔμενεν εἰς τὸ παρά-
 θυρον ἐκεῖνο ἀναμένουσα εἰς μάτην τὴν ἐπάνοδον τοῦ Β-
 δουάρδου.

XIV

Ἐρχομεν ἀφήσει τὸν Τριβουλλιὰκ εἰς τὰς φυλακάς τοῦ
 Μαζᾶ.

Αἱ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Μαζᾶ ἀριθ. 23 φυλακαὶ, κατὰ 12
 ἔτη νεώτεραι ἐκείνων τῆς Ῥωκέττης, ἐκτίσθησαν τὸ 1848.
 Δὲν εἶναι πλέον ἡ Βασιλίσκη τὴν ὁποίαν ἤγειρεν ὁ Οὐγὸς
 Ὁδριότος διὰ νὰ προστατεύσῃ τοὺς Παρισίους κατὰ τῆς ἐ-
 πιδρομῆς τῶν Ἀγγλῶν, οὔτε αἱ σκοτειναὶ ἐκεῖναι φυλακαὶ
 τὰς ὁποίας εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου Β'. κατε-
 δικάσθη αὐτὸς πρῶτος νὰ ἐγκαινίσῃ, καὶ ὅθεν ἐλευθερωθεὶς
 μετ' ὀλίγον ἐτράπη τὴν πρὸς τὴν Διγίονην τὴν γενέθλιον
 πόλιν ὁγούσαν. Τοῦ Μαζᾶ αἱ φυλακαὶ δὲν ἔχουσι τὰ σκο-
 τεῖνα ἐκεῖνα ὑπόγεια κελλία, εἰς ἃ ἐλθισμονοῦντο οἱ ὑπό-

Ὁ κ. Δεληγιάννης μετεμφιέζεται εἰς κουρέα· κατορθώνει νὰ προσκληθῇ ὡς τοιοῦτος. Γίνεται τέλειος Φιγάρω, καὶ παρουσιάζεται εἰς τὸ κομμωτήριο τῆς κ. Γιούλ. Ἀλλὰ ἡ Γιούλ, ἰδιότροπος ὡς Ἀγγλὶς, διακρίνει τὰ γηρατεῖά του καί :

— Oh ! you are very old ; J will a young hair-dresser.

Ὁ Δεληγιάννης κοκκαλώνει, δὲν καταλαμβάνει τίποτε· ἀλλ' ἡ Λαίδη ὀργίλη τοῦ κλείει τὴν πόρταν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνων ὁ ἰδιοκτήτης του καθημαγμένον ἀπέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τῇ ἐπαύριον ἐγράφη τὸ ἄρθρον τῆς *Πρωτῆς* ἐν τῷ ὁποίῳ, ἀναδημοσιευθέντι καὶ διὰ τοῦ *Λαοῦ*, ὁ κ. Δεληγιάννης συνιστᾷ τοὺς ξενοδόχους, τοὺς ἀμαξηλάτας, τοὺς κομμωτὰς καὶ τοὺς ράπτας νὰ κατασκοπεύωσι τὴν κ. Γιούλ.

Ἐννοοῦμεν τὸν κ. Δεληγιάννην ξενοδόχον, ἀμαξηλάτην, κομμωτὴν, ράπτην καὶ κατασκοπὸν· ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν διόλου τοὺς ἀμαξηλάτας, τοὺς κομμωτὰς, τοὺς ξενοδόχους, τοὺς ράπτας καὶ Δεληγιάννηδες, ἔχοντας δηλαδὴ τὴν εὐφυΐαν του καὶ δυναμένους ν' ἀρπάσουν μυστήρια παρὰ τῆς κ. Γιούλ.

Ὡστε ὁ κ. Δεληγιάννης κἄτι ἄλλο πρέπει νὰ ἐπινοήσῃ. Φέρ' εἰπεῖν κἀνένα ἔρωτα Σταμούλη καὶ Γιούλ καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκμυστηρεύσας.

Bull-dog.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

— Τί δύναται τις νὰ εὐρῇ εὐκολώτερον ;

— Μίαν χαμένην γυναῖκα.

Οἱ τυφλοὶ δὲν ἐπρεπέ ποτε νὰ δέχονται συναλλάγματα ὕψους.

— Διατί τὸν χειμῶνα ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἀργά ;
— Διότι φοβεῖται τὸ ψῦχος.

Ποιεῖ τις ὅταν ἀπαγχονίζεται ;

— Εἶναι ζήτημα ἐκκρεμές.

Ἐκατὸν λαμπραὶ ἰδέαι δὲν φωτίζουν ὡς εἰ μόνον κηρίον.

ΑΠΟΚΡΗΑΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ.

Σήμερον μετὰ μεσημβρίαν θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ὥραία μάσκαράτα.

ΚΑΒΑΛΑ ΤΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΥ,

ἡ τόσον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καταθέλξασα τὰς Ἀθήνας.

Οἱ αὐτοὶ ὑπασπισταὶ θὰ συνοδεύωσι τὸν Τσουτσουνάτον, θὰ προστεθῇ δὲ καὶ ὑπασπίστρια, ἡ Κυρία **Ροζοῦ**, ἀμαζών !

Ὁ Τσουτσουνάτος θὰ εἶναι τούρκικα ντιμένο, ἐρυθρὸν σαρκί· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ σέλλαν τουρκικὴν ἐπὶ τοῦ ἔπου.

Συνιστῶμεν πλείονα προσοχὴν εἰς τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ τὴν ὑπασπίστριαν.

Υ. Γ. Τῇ στιγμῇ ταύτῃ πληροφοροῦμεθα ὅτι λαμβάνει μέρος εἰς τὴν Καβαλκάδαν καὶ ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Δ. Σκουζὴς, τὸν ὁποῖον ἀδὲν ἐστείλειεν ἡ ἐπαρχία του νὰ κάμῃ μάσκαράλίκια ἐντὸς τῆς Βουλῆς, διὰ τοῦτο θὰ τὰ κάμῃ ἑξῶ.

Δικαί· ἐν Βασιλλίῃ καὶ ἐξερχόμενοι ὡς ὁ d' Armet μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη δὲν εἶχον πλέον οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε περιουσίαν καὶ ἐζήτουν τὴν χάριν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν φυλακὴν των. Τὸ Μαζᾶ δὲν ἐτίμησεν ὡς τὴν Βασιλλίαν. ὁ Ριχελιὲ ὅστις εἰσῆλθε τρίς εἰς αὐτὴν, τώρα μὲν διότι, ἐπειδὴ τὸν ἠνάγκασαν νὰ νυμφευθῇ διὰ τῆς βίας καὶ οὗτος ἐγκατέλειπε τὸν συζυγικὸν οἶκον τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου, ἡ κ. Μαιντενὼν κατέπεισε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὸν ἐκεῖ, τώρα δὲ διότι προέδωκε τὸ μυστικὸν τῆς Κομήσεως Μαρτινιὼν καὶ ὕβρισθεὶς διὰ τοῦτο ἐμονομάχησε μὲ τὸν Κόμητα καὶ ἐνέκλεισαν ἀμφοτέρους πληγωμένους ἐκεῖ, καὶ τελευταῖον διὰ νὰ τιμωρήσῃ διὰ τοῦ χωρισμοῦ τούτου τὴν ἐρωμένην, ἥτις ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ κἄτι πρὸς τὸν ἀντίβασιλεύοντα δεῦκα τῆς Λύρην. Τὸ Μαζᾶ δὲν ἐτίμησεν οὔτε ὁ Βολταίρος, οὔτε ὁ Καλιόστρος. Αἱ φυλακαὶ τοῦ Μαζᾶ εἶναι ὁ τόπος εἰς ὃν ἐγκλείονται οἱ ἐλαφρόπνοιοι καὶ οἱ ὑπόδικοι. Ἀποτελεῖται ἐκ σειρᾶς τριερῶν οἰκοδομῶν ἐν σχήματι ἡμικυκλίου. Ἐκαστον πάτωμα διατέμενεται ὑπὸ ἑξ' διαδρόμων, κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἐκατέρωθεν ἀπλῶνται τὰ κελλία ἐνῷ τὸ κέντρον τοῦ κτιρίου κατέχει τὸ παρεκκλήσιον καὶ ὁ σταθμὸς τῶν φυλάκων.

Εἰς ἐν στενὸν καὶ ἀκαλλὲς δωμάτιον πλησίον τοῦ σταθμοῦ ἰσόγειον, τὸ ὁποῖον θὰ ᾔτο ἀνάκτορον δι' ἓνα κατὰ δι-
κον, εἶχε στρατοπεδεύσει ὁ Τριβουλλιάκ οὕτως εἰπεῖν ἀνα-

μένων ἐναγωνίως τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελε προσκληθῇ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων μετὰ τοῦ Δεσφρέλ. Ἐν γρῶμα ἀχύρινον, εἰς νιπτῆρ, ἦσαν τὰ ἐπιπλα τοῦ κελλίου του. Ἀλλ' ὁ Τριβουλλιάκ παρεδόθη ἐκούσιως πνέων ἐκδίκησιν καὶ οὐδεὶς ἐφοβεῖτο μήπως δραπετεύσῃ. Περιεφέρετο ἐλεύθερος εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ κλειδούχος δεσμοφύλαξ ἐνεπιστεύετο πολλάκις εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιτήρησιν τῶν κελλίων καὶ οἱ φρουροὶ εἶχον συνειθίσει νὰ τοὺς βλέπωσιν ἐξερχόμενους ὁμοῦ ὅπως προμηθευθῶσι τροφήν.

Ὁ Τριβουλλιάκ εἶδομεν ὅτι εἶχε μετανοήσῃ διότι παρεδόθη, ἀφ' οὔτου ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος Δωρεὰν εὐρίσκετο εἰς τοὺς Παρισίους, δηλαδὴ εἰς τὸ Βαίναλιν καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἐσκέπτετο πῶς νὰ φύγῃ. Ἐκρυπτε δὲ τοσοῦτον ἐπιτηδεῖας τοὺς διαλογισμούς του καὶ τόσον ἐφαίνετο εὐχαριστημένος, ὥς ἐκτὸς τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἠναγκάζετο νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ κελλίον ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ περιβόλου. Πολλάκις ἐσκέπτετο νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ πάλιν ἐφοβεῖτο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ ἀποτυχῶν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐσκέπτετο . . . ἐσκέπτετο εἰς τὸ κελλίον του μόνος.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Ξένος.